

MICHAEL EGNOR
DENYSE O'LEARY

**Neurowetenschappelijk
bewijs voor het
bestaan van de ziel**

**HET
ONSTERFELIJKE
BEWUSTZIJN**

AnkhHermes

Oorspronkelijke titel: *The Immortal Mind*, uitgegeven door Worthy Publishing, onderdeel van Hachette Book Group, New York

Vertaling Linda Jansen
Omslag Villa Grafica
Binnenwerk Stampwerk
NUR 728

ISBN 9789020223187
ISBN e-book 9789020223194
ISBN audioboek 9789020223200

© 2025 Michael Egnor en Denyse O'Leary
© 2026 Uitgeverij AnkhHermes, onderdeel van VBK|media, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd, op welke manier dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Uitgeverij AnkhHermes vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met de natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

ankh-hermes.nl

Namens Michael Egnor:

Voor de liefde van mijn leven, mijn vrouw Shelley.

Voor mijn kinderen Daniel, Julie, Emily en Scott.

Ik ben zo trots op jullie.

*Voor onze Heer en redder, Jezus Christus,
die is gestorven en opgestaan om ons te doen leven.*

Namens Denyse O'Leary:

Voor mijn leermeesters Elizabeth Dunning,

Keith Cassidy en Elizabeth Ring-Cassidy.

Inhoud

Inleiding – Neurowetenschap in een ziekenhuiskapel	9
1. Het brein kan gesplitst zijn maar het bewustzijn niet	20
2. Hoeveel brein heeft het bewustzijn nodig?	43
3. Het brein kan niet zomaar worden uitgezet	64
4. Als twee afzonderlijke geesten één lichaam delen	81
5. Het menselijk bewustzijn voorbij de dood	89
6. De sceptici aan het woord	106
7. Onsterfelijkheid van de ziel is aannemelijk	123
8. De vrije wil is een realiteit en hoort intrinsiek bij de ziel	138
9. Modellen van de geest; welke past het best?	155
10. De menselijke geest heeft geen geschiedenis	172
11. Wat betekent dit alles? Neurowetenschap en filosofie raken elkaar	185
12. En dit noemt men God	195
13. Verandert AI alles? Echt alles?	210
Conclusie – De belangrijkste waarheid	223
Dankwoord	231
Noten	233
Over de auteurs	255

Inleiding

Neurowetenschap in een ziekenhuiskapel

Toen ik geneeskunde studeerde geloofde ik dat de wetenschap alles kon verklaren. Ik was ervan overtuigd dat de antwoorden op de grote vragen – Hoe brengt het brein bewustzijn voort? Hebben we een ziel? Is er leven na de dood? – in het laboratorium en de operatiekamer te vinden waren. Daarom wist ik niet wat me overkwam toen ik op een late avond de antwoorden vond terwijl ik op de vloer van een ziekenhuiskapel lag.

Dit boek vertelt het verhaal van de ontdekkingsstocht die begon toen ik weer was gaan staan. Het gaat over mijn zoektocht naar het bewijs dat de geest onsterfelijk is, met als onvermijdelijke consequentie dat de menselijke ziel een realiteit is.

Ik begin met wat achtergrondinformatie. Ik kom niet uit een religieus gezin, hoewel we op een bepaalde manier wel in God geloofden. Mijn moeder heeft me het Onze Vader geleerd, maar we gingen vrijwel nooit naar de kerk. Ik ben niet gedoopt, waarschijnlijk omdat mijn ouders er nooit over nagedacht hebben. We woonden in een arme buurt in het noorden van de staat New York en konden maar nauwelijks rondkomen. Ervoor zorgen dat iedereen genoeg eten en kleren had was al een hele uitdaging.

De wetenschap was voor mij een uitvlucht in een harde jeugd. Daar kon ik feiten en waarheden vinden, en omdat ze me zo boeide was ik een goede leerling. De structuur van de hersenen, de loop van de planeten en de werking van atomen biologeerden me. Toen

ik op de basisschool zat leerde ik de namen van de planeten uit mijn hoofd en schreef zelfs een uitgever aan toen er in een kinderboek over astronomie een verkeerd aantal manen van Jupiter werd vermeld! Een nicht van me die verpleegkundige was had geassisteerd bij hersenoperaties en ik vroeg haar honderduit over hoe de hersenen werkten.

De wetenschap sprak me vooral zo aan omdat ze objectieve antwoorden gaf over de wereld in plaats van meningen die gebaseerd waren op andere onderzoeksmethoden. Ik droomde ervan dat ik de planeten zou onderzoeken, natuurwetten zou ontdekken, de werking van de hersenen zou uitpluizen. De wetenschap was het terrein waar alle wereldmysteriën – de oerknal waarmee het universum is begonnen, hoe de hersenen functioneren, waardoor atomen samenklonteren en moleculen vormen – op de onderzoekstafel werden gelegd. Ik beseftte dat de wetenschappelijke aanpak me bij het inzicht in het grootste mysterie van allemaal zou brengen: hoe de wereld in elkaar zit en waarom wij hier zijn om die vraag te stellen.

Ik was twaalf jaar toen ik in onze huiskamer het baanbrekende nieuws van de eerste harttransplantatie volgde. Ik vond het niet minder dan een wonder: het hart van een overleden persoon kon uit diens lichaam worden gehaald en overgezet in de borst van iemand die bijna doodging aan een hartkwaal. Toen ik een peuter was had mijn moeder na een gescheurd hersenaneurysma een levensreddende operatie ondergaan in het Columbia-Presbyterian Hospital in New York. Bij ons thuis golden chirurgen als helden die met grote deskundigheid kritieke operaties uitvoerden om levens te redden, met mijn moeder als wandelend voorbeeld. Niets leek me mooier dan hart- of hersenoperaties uitvoeren, want als neuro- of cardiochirurg speelde je een centrale rol in het drama van leven en dood. Zo ben ik tot het besluit gekomen om chirurg te worden. Het leek me de persoonlijkste manier om te ontdekken wat het is om mens te zijn en het geheimenis van het leven te ontraadselen. Ik zou niet alleen over hart of hersenen lezen maar ze met eigen ogen zien. Ik

zou leren om mensen met mijn eigen handen te genezen. Chirurgie zou mijn springplank naar het levensdrama worden!

In 1980 begon ik aan de medische faculteit van Columbia University in New York; hetzelfde medisch centrum waar hersenchirurgen het leven van mijn moeder hadden gered. Het was zware kost. Zoals alle geneeskundestudenten voelde ik vreugde, opwinding en angst. Ik verloor mijn hart aan de anatomie en fysiologie van de hersenen en ik kon me niet losrukken van mijn studieboeken. Ik werd een poos heen en weer geslingerd tussen het dilemma of ik cardiochirurg of neurochirurg zou worden. Maar toen ontstond er een steeds hechtere band met mijn handboek neuroanatomie en zijn fraaie, complexe illustraties van zenuwbanen in de hersenen die zorgen dat we kunnen zien, horen, denken en voelen. Dit studieboek gaf de doorslag. Ik zou neurochirurg worden!

Eindelijk brak de belangrijkste dag van mijn studietijd aan: de dag dat ik voor het eerst door het hygiëneprotocol ging omdat ik een hersenoperatie zou uitvoeren. In dezelfde operatiekamer waar mijn moeder al die jaren geleden had gelegen! Ik was met stomheid geslagen. De hersenschors was prachtig om te zien: crèmekleurige *gyri* (richels) en *sulci* (groeven) met pulserende slagaders en aders die door de richels en groeven stroomden. Dit was de zetel van de ziel (als we die hadden!), daar was ik zeker van. Ik wilde inzicht in de geheimen van de hersenen en de geest. Ik wilde weten waar onze waarnemingen en gedachten vandaan komen en hoe dit landschap van richels en groeven bewustzijn voortbrengt; hoe dit sierlijke orgaan van anderhalve kilo de bakermat van de geest kon zijn.

Op een dansfeest van de medische faculteit ontmoette ik de liefde van mijn leven. Na onze bruiloft verhuisden we naar Miami, waar ik aan mijn opleiding neurochirurgie begon. Het waren zes drukke maar leerzame jaren. Miami was een grote en zeer gewelddadige stad, waardoor er veel hersenoperaties te doen waren: hersentumoren, aneurysma's, schotwonden, hersenbloedingen. Het ging dag en nacht door. Het was de intensiefste tijd van mijn leven, maar het

was bijzonder om zo persoonlijk te werken met mensen die hersenletsel of verstandelijke aandoeningen hadden.

Ik zag wat er gebeurde bij letsel aan specifieke delen van de hersenen. Ik onderzocht mijn patiënten en sprak met ze tijdens hun herstelproces. Het was een voorrecht om van zo dichtbij te ontdekken hoe de geest (iemand's individualiteit, wie hij in wezen is) verandert wanneer er hersenbeschadiging optreedt. Ik kon inzoomen op het grote drama, het levensmysterie en het verschil tussen de geest en het brein.

Ik was in die fase nog steeds atheïst. God zei me helemaal niets. Ik was overigens geen boze atheïst. Ik vond christenen aardige mensen en het christendom een heerlijk verhaal, maar ik zag het als een sprookje. De wetenschap was mijn routekaart naar de werkelijkheid. Gebed, de Bijbel, die dingen leken me zo onwetenschappelijk. Ik zag het geloof als een legende die was ontstaan in de hersenen die ik dagelijks opereerde. De waarheid, zo meende ik, lag in de operatiekamers en laboratoria waar ik mijn dagen en nachten doorbracht. Ik wist zeker dat er buiten het brein en het lichaam niets bestond. Ik stapte nooit een kerk binnen omdat ik bang was dat ik mijn verstand bij de deur achter moest laten. Het christelijk geloof was in mijn ogen niets dan emotie, zonder enig verband met wetenschappelijk bewijs of concrete werkelijkheid. Wat zou een dominee mij kunnen leren dat kon tippen aan mijn neurologieboeken en professoren in de operatiekamer?

Maar iets probeerde mijn aandacht te trekken

Zo nu en dan ervoer ik wonderlijke dingen, ik noemde het spookbeelden, die me het bloed in de aders deden stollen. Ze waren onrustbarend en intrigerend tegelijk. Meestal kwamen ze op als ik alleen was en mijn gedachten de vrije loop liet; als ik ergens in de rij stond of 's nachts wakker was geworden en de slaap niet meer kon vatten. Het voelde alsof er een diepe waarheid was die gehoord wilde worden, waar ik echter geen oren naar had. Ik werd zo opgeslokt

door de waan van de dag – werk, gezin, vrije tijd – dat ik die roze olifant negeerde. Waarom was ik er? Waarom bestaat er wat er bestaat? Waar gaat het leven over?

De spookbeelden overvielen me als ik alleen was, als ik een zons-
ondergang zag, als ik 's nachts wakker werd. Achteraf denk ik dat ze van God kwamen, hoewel ik in die tijd geloofde dat het niet meer dan vluchtige 'inbreuken' uit de grondlaag van mijn dagelijkse realiteit waren.

Soms kwamen de spookbeelden in de vorm van een zich herhalende wakende droom. Ik zag mezelf 's morgens wakker worden in een grote, prachtige rijk versierde villa. Ik wist niet hoe ik daar gekomen was en ook niet waar ik naartoe ging. Maar natuurlijk werden deze droombeelden altijd snel overstemd door een dringend telefoontje, een noodoproep op mijn pieper of een berichtje van een gezinslid. Als atheïst stelde ik mezelf liever geen vragen over deze villa. Vragen konden in mijn ogen alleen langs wetenschappelijke weg beantwoord worden. De medische wetenschap was mijn dagelijks werk en naar mijn vaste overtuiging de enige betrouwbare manier om de wereld en alles wat zich daarin afspeelde te verklaren.

Wat gebeurde er?

Het gevoel dat iets mijn aandacht probeerde te trekken werd sterker toen de kinderen kwamen. Bij de geboorte van mijn oudste zoon keek ik naar zijn volmaakte hoofdje en mooie haartjes en dacht ik ondanks mezelf: hij komt ergens anders vandaan. Van Iemand anders. Hij is een geschenk.

Mensen uit mijn familie- en vriendenkring zeiden: 'Wat een prachtige baby, door jullie tweeën gemaakt!' Dan antwoordde ik steevast: 'Hij kwam via ons, hij is niet van ons.' Ik erkende zelfs in stilte nog niet dat ik in God geloofde, maar de spookbeelden werden steeds intenser. Soms lukte het nauwelijks om ze van me af te zetten. Waarom leefde ik? Waar kwam ik vandaan? Waar ging ik naartoe? Waarom had ik zo'n overvloed aan mooie dingen ontvan-

gen in mijn leven en waarom kwamen er zulke prachtige uitdagingen op mijn pad?

Maar er gebeurde nog iets, en dat is waar ik het in dit boek over wil hebben. Toen ik meer neurologische kennis kreeg zag ik veel patiënten met hersenletsel, of dat nu aangeboren was of het gevolg van een sportblessure, bloedprop of tumor. Toch leek hun geest, hun bewustzijn – die het vermogen om te denken, redeneren, geloven en verlangen regelt – minder beschadigd dan hun hersenen. Tijdens mijn opleiding had ik geleerd dat bepaalde hersengebieden bepaalde functies aansturen, bijvoorbeeld beweging, waarneming, emotie en geheugen. Maar ik zag ook dat andere functies helemaal niet uit de bovenkamer leken te komen, of in elk geval niet op dezelfde wijze. Zo opereerde ik eens een vrouw (ik zal haar Sarah noemen) aan een hersentumor in de linker voorhoofdskwab. De tumor had zich uitgezaaid naar het deel van de hersenen dat het spraakvermogen regelt. Ik moest dus zowel de tumor als het weefsel dat hij geïnfecteerd had verwijderen. Tegelijkertijd moest ik het spraakdeel in de hersenschors beschermen. Daarom moest ze tijdens de operatie bij kennis blijven zodat ik het spraakcentrum kon lokaliseren en ervoor kon zorgen dat het niet beschadigd werd. Dit klinkt misschien angstaanjagend, maar een herseningreep bij bewustzijn veroorzaakt geen pijn, omdat de hersenen geen pijnreceptoren hebben en plaatselijke verdoving voldoende is om de schedel gevoelloos te maken.

Tijdens de operatie communiceerde ik voortdurend met haar terwijl ik behoedzaam het grootste deel van haar linkervoorhoofdskwab verwijderde. Ze bleef gedurende heel de ingreep moeiteloos met me in gesprek. Daardoor begon ik me af te vragen hoe de hersenen zich tot de geest verhouden. Hoe kon ik zulke stukken van haar hersenen verwijderen zonder enig effect op haar geest – haar vermogen om te denken, redeneren, geloven, verlangen? Dit boek draait om deze vraag, en in de volgende hoofdstukken zullen we de antwoorden onderzoeken.

Ik leefde elke dag mijn vertrouwde, drukke leven van werk, gezin en dagelijkse routines, maar de spookbeelden bleven. Soms ging er een rilling langs mijn rug als ik nadacht over de vragen die me al jaren bezighielden. Waarom was ik hier? Waar ging ik naartoe? Wie heeft deze wereld gemaakt?

Ze mondden uit in een crisis die het kantelpunt van mijn leven werd. Dat gebeurde na de geboorte van mijn jongste zoon.

Ingehaald door de ware levensvragen

Toen mijn zoon een paar maanden oud was constateerden mijn vrouw en ik dat hij niet lachte en geen oogcontact met ons maakte. Hij keek geïnteresseerd naar objecten in zijn omgeving, maar niet naar mensen. Langzaam onderkenden we de mogelijkheid dat hij misschien autistisch was. Dat vond ik verschrikkelijk. Ik was altijd doodsbang geweest voor autisme. Het zou ondraaglijk zijn om te houden van een kind dat jou niet kent, of die liefde niet teruggeeft. Ik had nachtmerries waarin mijn zoon terwijl hij opgroeide alleen op zijn kamer in een schommelstoel zat, terwijl zijn klasgenoten aan het voetballen waren en een normale jeugd hadden.

We gingen met hem naar een specialist op het gebied van autisme, maar hij zei dat het nog te vroeg was om definitieve conclusies te trekken. We moesten nog een poosje geduld oefenen. Maar toen hij bijna zes maanden was reageerde hij nog steeds niet op ons. Ik vond het met de dag moeilijker om mijn dagtaken te volbrengen omdat ik in gedachten voortdurend met hem bezig was.

Op een avond kwam het tot een uitbarsting.

Ik was naar een patiënt in een katholiek ziekenhuis in een naburige plaats geroepen. Toen ik weer wegging kwam ik langs de kapel, en ik dacht: ik geloof niet in God, maar ik ben inmiddels tot alles bereid. Ik wil maar één ding en wel dat mijn zoon mij kent.

Ik ging de kapel binnen en knielde voor het altaar. 'God,' zei ik, 'of u bestaat weet ik niet, maar ik heb hulp nodig. Ik ben zo bang dat mijn zoon autistisch is. Het is een verschrikking om vader te

zijn van een kind dat me nooit zal kennen of van me zal houden.’

Toen hoorde ik een stem. Het was de enige keer in mijn leven dat ik een stem in mijn hoofd heb gehoord die niet van mij was. De stem zei: ‘Maar dat is precies hoe jij met Mij omgaat.’

Ik zakte voor het altaar in elkaar. De stem had niet meer dan negen woorden gesproken, maar ik wist dat hij me diep persoonlijk kende en me heel mijn leven vol liefde en wijsheid had gevolgd. Ik wist dat hij mij beter kende dan ikzelf. Het was alsof er een gordijn werd opengetrokken en mijn levensbron rechtstreeks het woord tot me richtte. Mijn hart brandde in mijn borst.

Toen ik weer enigszins bij mijn positieven was bad ik: ‘Heer, ik zal daarmee ophouden. Het spijt me. Ik zal me niet langer als een autist tegenover u gedragen. Genees alstublieft mijn zoon Heer, en mij ook.’

De man die even later de kapel uitliep was rigoureuus door elkaar geschud. Ik zou nooit meer dezelfde zijn.

De volgende ochtend zocht ik contact met de katholieke kerk in mijn woonplaats (de openbaring had plaatsgevonden in een katholieke setting en ik voelde dat dit de plek was waar Hij me wilde ontmoeten) en vroeg de heilige doop aan.

Een paar dagen na dat gebed in de kapel vierden we na mijn werk dat onze zoon een halfjaar oud was. Hij gedroeg zich die avond als een volkomen normaal kind. Hij maakte oogcontact met ons, lachte en trok gezichtjes. Ik wist dat ik een wonder had meegemaakt. Op het moment dat ik de Heer niet langer negeerde opende Hij de ogen van mijn zoon voor mij.

Met Pasen werd ik gedoopt, tegelijk met mijn zoon en nog meer leden van onze familie.

Wat is wetenschap?

Omdat ik nu geloofde dat God echt is, heroverwoog ik mijn slaafse toewijding om de wereld uitsluitend aan de hand van de conventionele materialistische wetenschap te begrijpen. Wat mij heel mijn

leven had achtervolgd was de drang om de waarheid te vinden. Toen ik die waarheid gevonden had veranderde ze me. Ik begon de wetenschap in een heel ander licht te zien.

Wetenschap is de gestructureerde bestudering van de natuur volgens de oorzaken van dingen. Dit betekent dat de oorzaken in de natuur – de oerknal, de natuurkundewetten, de verbluffende complexiteit en doelmatigheid in levende organismen, het bijzondere menselijke vermogen om te denken, dromen, het goede te willen – op zich geen natuurlijke dingen hoeven te zijn. Het is beslist mogelijk dat normale wetenschappelijke oorzaken in de natuur van buiten de natuur komen. De natuur is geen gesloten systeem. Er is ruimte voor God in de wetenschap. Hij is er zelfs een vereiste.

Het doel van goede wetenschap is het bewijs te volgen en de waarheid over de wereld zonder ideologische blinde vlekken na te jagen. Ik had het bewijs gevolgd, wat me heeft laten zien dat het bovennatuurlijke werkelijk is. De vingerwijzingen naar het bestaan van God, naar de schepping, naar het ontwerp in de biologie en de realiteit van de menselijke ziel zijn verenigbaar met wetenschap omdat ze waar zijn.

Ik zette mijn werk in de operatie- en studeerkamer voort met een nieuwe vastberadenheid om zonder tunnelvisie aan hersenchirurgie en neurowetenschap te doen. Ik herlas klassieke onderzoeksrapporten over de relatie tussen de geest (onze waarnemingen, emoties, herinneringen, denkvermogen, vrije wil etc.) en het brein (dat orgaan van anderhalve kilo in onze hersenpan dat elektrische signalen en neurotransmitters genereert, de zetel van ons verstand). Ik verdiepte me in gezaghebbende theorieën over de werking van het bewustzijn, die we later in dit boek zullen behandelen. En ik deed nu literatuurstudie zonder tunnelvisie; dat wil zeggen zonder de aanname dat we simpelweg organismen van vlees en bloed zonder geest of ziel zijn.

Ik heb ook de werken van veel grote filosofen gelezen (Plato, Aristoteles, Thomas van Aquino, Ludwig Wittgenstein) om een lo-

gisch kader te verkennen, waarin ik deze diepe vragen over lichaam en geest kon verstaan. Toegerust met dit nieuwe inzicht in de menselijke geest en hersenen begon ik voor het eerst de waarheid over de menselijke ziel te begrijpen.

Mijn reis en onze reis

Mijn reis als christen begon in geknielde houding op de vloer van een ziekenhuiskapel. En op veel beslissende manieren was dat ook waar mijn reis als wetenschapper begon. Pas na dat moment in de kapel ging ik de diepere, wezenlijke, indringende vragen stellen: wie zijn we, waar komen we vandaan, waar gaan we na onze dood naartoe? Ik nam geen genoegen meer met de standaardantwoorden die veel wetenschappers (mezelf inclusief, tot dat moment) klakkeloos hadden geaccepteerd. Wat ik in die kapel had meegemaakt bleek slechts één voorbeeld van mijn ervaringen met 'ijle plaatsen', zoals sommige theologen ze noemen: de plekken waar de scheidslijn tussen God en mens zo dun is dat we erdoorheen kunnen kijken. Ik heb veel ijle plaatsen gevonden; tijdens de heilige mis, in stil gebed, op lange wandelingen waarin ik sprak met God, bij bezoeken aan de Sint Pieter in Rome en andere kerken in de eeuwige stad.

Ik heb op mijn reis ontdekt dat veel van wat ik dacht te weten niet klopte. Net als veel andere wetenschappers was ik getraind om te geloven dat de geest een mythe is en dat geest en brein hetzelfde zijn, een fysieke 'denkmachine'. Zoals we zullen zien is de algemene intellectuele atmosfeer waarin vandaag de dag neurowetenschap wordt bedreven doordrongen van de ontkenning van de ziel. Van het brein wordt aangenomen dat het als een machine, door fysieke krachten buiten zijn controle wordt aangedreven. Wanneer het brein is beschadigd dan is de geest beschadigd, soms onherstelbaar. Wanneer het brein het opgeeft en niet meer gerepareerd kan worden, houden we op te bestaan.

Maar hoe meer onderzoek ik deed, hoe meer ik ontdekte dat deze veronderstelde wetenschappelijke bevindingen mythen waren. De

echte bevindingen wijzen een andere kant op. Als drukbezette neurochirurg met meer dan zeventuizend hersenoperaties op mijn naam, als hoogleraar die ruim veertig jaar aan medisch studenten en aspirant-neurologen college heeft gegeven, en als onderzoeker die de rigoureuze wetenschappelijke methoden heeft toegepast op ontdekkingen over de werking van de hersenen, ben ik tot het inzicht gekomen dat de menselijke ziel werkelijkheid is en dat mensen meer dan machines van vlees en bloed zijn. Door dagelijkse interactie met patiënten die een hersenoperatie hebben ondergaan, samenwerking met neurowetenschappers, artsen en studenten en het bestuderen van tweeduizend jaar filosofische ontdekkingen over de menselijke geest en ziel, heb ik ingezien dat wij mensen niet alleen fysieke, maar ook spirituele wezens zijn. We zijn geschapen door God en bedoeld om eeuwig te leven.

In dit boek gaan we een aantal van de opzienbarende ontdekkingen van de moderne neurowetenschap en geneeskunde onder de loep nemen; ontdekkingen waar je misschien nooit van hebt gehoord. We onderzoeken hoe ze overweldigend wetenschappelijk bewijs vormen voor het bestaan van de menselijke ziel, voor het feit dat sommige functies van de geest losstaan van het brein, en dat de dood van ons lichaam niet het einde van onze ziel betekent.

Je neemt kennis van overtuigend wetenschappelijk bewijs dat de geest zelfs na ingrijpend letsel blijft bestaan en functioneren. Je ontdekt dat de persoonlijkheid van dierbaren zelfs in comateuze toestand of bij dementie intact blijft en dat er sterk wetenschappelijk bewijs is dat ons bewustzijn de dood overleeft. En je ontdekt ten slotte dat de wetenschap nu in de richting van het bestaan van een kosmische ziel achter het universum wijst.

Ga met me mee op een reis die jaren geleden in een donkere nacht op de vloer van een ziekenhuiskapel is begonnen.